

Arrest

nr. 54 518 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 november 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 27 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Aglung VDC (Village Development Committee), ward 6 in Gulmi district en bezit de Nepalese nationaliteit. Op 13/12/2060 (Nepalese kalender, stemt overeen met 26 maart 2004 volgens de Gregoriaanse kalender) werd uw oom, die in het leger diende, gedood door Maobadi (maoïstische strijders). Ook andere ooms van u zijn militairen. Enkele jaren later, in 2062 (2005-2006) of 2063 (2006-2007), waren er vacatures in het leger. U wilde zich kandidaat stellen en begaf zich naar de hoofdplaats van uw district om zich in te schrijven. Onderweg werd u evenwel tegengehouden door enkele Maobadi die lucht hadden gekregen van uw plan. Onverrichterzake keerde u dan maar

terug naar huis. Uw vader is reeds lang actief voor de Rastriya Prajatantra Party (RPP). Onder druk van de Maobadi diende hij zijn job als leraar te verlaten. U werkte gedurende één à twee maanden als chauffeur voor de partij. U hielp vooral uw oom Tri Bikram Chand, die regionaal voorzitter is van de partij in Gulmi district. De Maobadi vroegen donaties aan uw familie. Uw vader en u werden gevraagd om de rangen van de Maobadi te vervoegen. Toen jullie daar niet op in gingen, vroegen zij jullie het dorp te verlaten. In de nacht van 30/3/2063 (14 juli 2006) kwamen tien tot twaalf Maobadi naar uw woning. Zij zeiden dat jullie niet op hun eisen ingingen en zetten jullie uit jullie woning, waarna ze deze in brand staken. U vond een onderkomen bij familie in dezelfde VDC. U deed aangifte van deze feiten op het bureau van uw VDC maar vond er geen gehoor. U lichtte ook de politie in. Zij kwam ter plaatse vaststellingen doen maar ondernam verder niets. Het incident haalde de lokale pers. Vanaf de vierde maand van 2064 (juli-augustus 2007) werkte u met uw eigen jeep voor een buscomité in Pyuthan district. Op 29/12/2064 (11 april 2008) had u verkiezingsmedewerkers naar Tamghas vervoerd. Op de terugweg werd u 's avonds in de jungle tegengehouden door een tiental Maobadi. Zij wilden een lift van u. Toen u weigerde, sloegen zij de ruiten van uw wagen in en staken de banden plat. Zij sloegen u. U verloor het bewustzijn. U ontwaakte vier uur later in het ziekenhuis in Pyuthan district. U herstelde negen dagen van uw verwondingen en mocht dan het ziekenhuis verlaten. Na dit incident, op 2/2/2065 (15 mei 2008), vluchtte u naar India. U werkte er in een hotel in de grensplaats Sunauli, aan de Indiase kant van de grens. Na veertien maanden keerde u terug naar huis omdat u van uw ouders had vernomen dat er vrede heerste, dat de situatie gekalmeerd was. Twee of drie keer kwamen onbekenden naar uw woning. Zij deden zich voor als vrienden en vroegen u met hen mee te komen. U vermoedde dat het maoïsten zijn en vreesde – het eerdere incident indachtig - door hen ontvoerd te worden. U besloot opnieuw te vluchten. Op 1/7/2066 (18 oktober 2009) verliet u Nepal. Op 20/7/2066 (6 november 2009) nam u in Delhi het vliegtuig naar Parijs. U reisde met een vervalst Indiaas paspoort met uw foto. Nog dezelfde dag kwam u in België aan en diende u een asielaanvraag in. In geval van een terugkeer naar Nepal vreest u gedood te worden door Maobadi. Ook na uw vertrek uit Nepal wordt u nog gezocht. U vernam van uw vader dat Maobadi om de vijftien dagen naar uw woning komen en donaties vragen aan uw familie ten bedrage van 300.000 tot 400.000 roepies. Zij informeren bij uw vader naar uw verblijfplaats. U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt te Gulmi op 5 september 2004, en uw rijbewijs. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog volgende documenten neer: een attest van het 'Pyuthan District Hospital' betreffende uw opname; een attest van de vervoersmaatschappij aangaande uw werk als chauffeur; twee aanbevelingsbrieven van Aglung VDC mbt uw burgerlijke staat en mbt het incident op 30/3/2063 (14 juli 2006); een aanbevelingsbrief van de RPP-Nepal; en een attest van de 'Human Rights Organization of Nepal' betreffende uw problemen met de Maobadi.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde reisroute. U verklaarde met een vervalst Indiaas paspoort van Delhi naar Parijs gereisd te zijn (gehoorverslag CGVS, blz. 5, 6). U kon slechts weinig informatie verschaffen omtrent de identiteit in het paspoort waarmee u reisde. U bleek enkel op de hoogte van de naam maar diende de geboortedatum en de geboorteplaats schuldig te blijven. U stelde niet te weten of het door u gebruikte paspoort al dan niet een visum bevatte. Evenmin kon u verdere gegevens verschaffen over het doel van de reis (CGVS, blz. 6). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Bovendien blijkt uit deze informatie dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt individueel wordt nagegaan. Uw bewering dat de smokkelaar uw paspoort neerlegde bij de controle in de luchthaven van Parijs is dan ook niet geloofwaardig (CGVS, blz. 6). Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Voorts dient te worden gewezen op enkele onlogischheden en tekortkomingen in uw verklaringen. Zo is het weinig aannemelijk dat de Maobadi op de hoogte zouden zijn van uw intentie om u in te schrijven op een vacature van het leger. U stelde weliswaar dat de Maobadi wisten dat er betrekkingen waren vrijgekomen binnen het leger maar over hoe zij te weten waren gekomen dat u toen op weg was om zich te gaan aanmelden, tastte u zelf in het duister (CGVS, blz. 9, 10). Met betrekking tot het incident

op 30/3/2063 (14 juli 2006) is het enigszins opmerkelijk dat u aangaf dat er hierover bericht werd in een lokale krant (CGVS, blz. 12), doch dat u naliel deze berichtgeving neer te leggen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw uiteindelijke vluchtaanleiding vaag en bijgevolg ook weinig geloofwaardig zijn. U gaf aan dat de situatie in uw dorp na uw terugkeer uit India kalm was maar dat twee of drie keer onbekenden naar uw woning zijn gekomen die u vroegen met hen mee te komen. U veronderstelt dat dit Maobadi zijn en vreest dat zij u zouden ontvoeren, maar bracht geen enkel objectief gegeven aan om uw vermoeden en uw vrees te onderbouwen. U gaf overigens aan zelf ook niet te weten waarom de Maobadi nog steeds op zoek zouden zijn naar u (CGVS, blz. 16, 17). U zei dat ze u misschien zoeken om oude zaken te vereffenen en verwees naar het incident toen u weigerde hen te vervoeren of dat het mogelijks te maken heeft met dat u in het verleden geweigerd hebt zich bij hen aan te sluiten (CGVS, blz. 18). Het is overigens zeer opmerkelijk dat het attest van de 'Human Rights Organsation of Nepal' weliswaar melding maakt van de eerste twee incidenten (uitdrijving uit uw woning plus brandstichting en de nachtelijke aanval na de verkiezingen) maar verder met geen woord rept over uw beweerde uiteindelijke vluchtaanleiding. Integendeel, het attest vermeldt dat u na uw verblijf in het ziekenhuis en na uw herstel spoorloos verdwenen bent en dat er vervolgens een opsporingsbericht in twee kranten werd gepubliceerd. Des te opmerkelijker is dat u volgens het attest nog steeds vermist bent. Het attest dateert evenwel van de zevende maand van 2066 (oktober-november 2009) terwijl u luidens uw verklaringen (een eerste keer) naar India vluchtte op 2/2/2065 (15 mei 2008) en 14 maanden later, i.e. omstreeks de vierde maand van 2066 (juli 2009), naar uw dorp terugkeerde. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding in het gedrang. Bijgevolg zijn ook uw verklaringen over nieuwe moeilijkheden na uw vertrek weinig overtuigend. Gezien u in de periode vóór uw vertrek over onbekenden spreekt én geen duidelijk idee hebt waarom u nog gezocht wordt, is het overigens maar weinig aannemelijk dat uw vader ná uw vertrek uit Nepal om de 15 dagen opgezocht wordt door Maobadi op zoek naar u. Ook uw bewering dat uw vader enorme bedragen (300.000 tot 400.000 roepies) zou moeten betalen i[n]dien hij u niet aan hen overdraagt (CGVS, blz. 3), is in deze optiek maar weinig waarschijnlijk. Noch u noch uw vader zou overigens ooit een donatie betaald hebben aan de Maobadi (CGVS, blz. 3, 10, 11).

Met betrekking tot uw verklaring dat uw familie en dus ook u gevisieerd werden/worden door de Maobadi omwille van uw royalistische sympathieën en uw lidmaatschap van de RPP-N, kan er worden gewezen op informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis vormt om doelwit te zijn van de maoïsten. Zowel het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) als het OHCHR (Office of the High Commissioner for Human Rights), organisaties die reeds geruime tijd op het terrein aanwezig zijn en de mensenrechtensituatie op de voet volgen, zijn niet op de hoogte van incidenten, specifiek gericht tegen personen met royalistische sympathieën of affiliaties. Zij wijzen er ook op dat verscheidene royalistische partijen politiek actief blijven en over vertegenwoordigers beschikken in het huidige parlement.

Wat er ook van zij, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet (permanent) elders in Nepal had kunnen vestigen om aan de moeilijkheden met de Maobadi in uw streek te ontlopen. U verklaarde slechts gewoon lid geweest te zijn van de RPP-N en slechts één of twee maanden als chauffeur voor de partij in uw district gewerkt te hebben (CGVS, blz. 4, 7, 8). Gevraagd of u zich elders in Nepal zou kunnen vestigen, stelde u zich nergens veilig te voelen (CGVS, blz. 18). Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen uitsluitend lokaal geënt waren. Bijgevolg volstaat een subjectief onveiligheidsgevoel niet om een veilig intern vluchtalternatief voor u a priori uit te sluiten. In deze context kan het ook als merkwaardig beschouwd worden dat u nadat u hardhandig werd aangepakt door Maobadi begin 2065 (mei 2008) naar India vluchtte, doch zich net over de grens vestigde en daar gedurende 14 maanden een normaal leven leidden en werkte, zonder problemen te ervaren (CGVS, blz. 15, 16). Immers, uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat sedert het Vrede- en Vriendschapsverdrag dat in 1950 tussen Nepal en India werd afgesloten, de grens tussen beide landen de facto open is. Burgers van beide landen genieten door dit verdrag vrij verkeer en kunnen werken en verblijven aan de andere kant van de grens. Dat u uw problemen uit de weg kan gaan door zich net over een – de facto open – grens te vestigen, bevestigt bovenstaande vaststelling dat uw problemen met de Maobadi lokaal van aard zijn en toont aan dat u zich wel degelijk elders, ook in Nepal, zou kunnen vestigen.

Ten slotte kan worden gesteld dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld.

De overige door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteit en uw professionele bezigheden staan voor mij niet ter discussie. Ook uw lidmaatschap van de RPP-N worden op zich niet door mij betwist, doch zoals boven reeds gesteld, kunnen volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal leden van royalistische politieke partijen openlijk politieke activiteiten ontplooien. De aanbevelingsbrieven van de VDC en de RPP-N vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de *“schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van Vluchteling van 28 juli 1951 en het begrip”* en meent dat *“De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond”*.

3.2. Verzoeker legde een origineel paspoort voor uitgereikt op 5 september 2004 dat hij niet gebruikt heeft om naar Europa te komen. Verzoeker verklaart geen nieuw paspoort te hebben, maar van Delhi naar Europa te zijn gereisd met een vervalst Indiaas paspoort met zijn eigen foto. Uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat er in de internationale luchthavens van Parijs en Delhi op verschillende ogenblikken voor het vertrek en na de aankomst strenge individuele controles plaatsvinden van de reisdocumenten en identiteit van de reizigers. Voor zover verzoeker verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Dat verzoeker vanuit Delhi met een vals Indiaas paspoort kon vertrekken terwijl hij geen Indiase taal spreekt kan niet overtuigen te meer gezien de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoekers reisweg wordt niet aannemelijk gemaakt. Hij toont niet aan wanneer hij vertrokken is, noch waar hij woonde voor zijn aankomst in België.

3.3. Verzoeker stelt Nepal ontvlucht te zijn vanwege herhaaldelijke bedreigingen, aanvallen en afpersing door de Maoïsten. Hij legt ter staving van de bedreigingen twee attesten van de Aglung Village Development Committee (VDC) voor, een medisch attest en een attest van de RPP-N en de Human Rights Organisation of Nepal (HURON). Daarenboven voegde verzoeker een fotokopie van een onvertaald krantenartikel toe aan zijn verzoekschrift.

3.4. De attesten van de VDC, de RPP-N en HURON houden slechts een persoonlijke getuigenis in en vertonen een gesolliciteerd karakter. Voorts vertoont het attest van de HURON een ongerijmdheid nu het stelt dat verzoeker nog steeds vermist is, hoewel het attest dateert van oktober - november 2009 en verzoeker reeds in juli 2009 vanuit India naar zijn streek van herkomst was teruggekeerd. De Raad hecht verder geen geloof aan de fotokopie van een krantenartikel aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004,

nr. 133.135). Het medisch attest vormt evenmin een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

3.4.1. Hoe dan ook handelen deze stukken geenszins over verzoekers directe vluchtaanleiding nu de incidenten waarover sprake, namelijk afpersing, brandstichting op het ouderlijk huis en de aanval op zijn jeep, plaatsvonden in 2006 en 2008. Na deze incidenten vluchtte verzoeker naar net over de grens met Nepal waar hij veertien maanden ongestoord leefde en werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). De bezoeken van onbekenden die naar verzoeker zochten na zijn terugkeer uit India en die de directe vluchtaanleiding vormen van verzoeker, worden niet geobjectiveerd. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, wat niet het geval is. Verzoekers verklaringen over de onbekenden die naar hem zochten blijven uiterst vaag. Verzoeker blijft bij hypothesen, kent de reden van de bezoeken niet en kan evenmin met zekerheid stellen dat het Maoïsten betreft *“Ik verdenk hen ervan Maobadi te zijn”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Dergelijke veronderstellingen en vermoedens kunnen bezwaarlijk verzoekers vrees voor ontvoering door de Maoïsten objectiveren.

3.5. Hoe dan ook, uit de objectieve informatie blijkt dat afpersing door (of verplichte bijdragen aan) Maoïsten een algemeen maatschappelijk probleem is in Nepal, nu het zowel in stedelijke als landelijke gebieden voorkomt en zowel bedrijven, overheidsinstellingen als privé-personen er mee te maken krijgen. Tevens blijkt dat andere politieke partijen en groeperingen eveneens donaties eisen. Er wordt tegen deze praktijk geprotesteerd door het middenveld en de ordediensten treden in sommige gevallen met succes op. Dit maatschappelijke probleem kan echter niet worden gelijkgesteld met een systematische vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de afpersing een politieke inslag heeft. Hij verklaarde tijdens het verhoor net als zijn vader lid te zijn van de RPP. Deze verklaring wordt onderuit gehaald door de vaststelling dat hij een attest van de RPP-N voorlegt, wat bezwaarlijk zijn lidmaatschap van de RPP kan staven nu het om twee verschillende partijen gaat. Verzoeker toont tijdens het CGVS-verhoor evenmin bekendheid aan met zijn partij. Hij kon zelfs de naam van zijn partij niet voluit geven en gaf de verkeerde naam aan (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker toont dan ook geen partijkennis of partij-engagement aan. De neergelegde partijbrief heeft daarenboven geen officieel karakter en is onvoldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te herstellen. Ten slotte dient te worden benadrukt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die overigens door verzoeker niet wordt weerlegd, blijkt dat royalistische sympathieën op zich niet voldoende zijn om een doelwit van de Maoïsten te vormen.

3.5.1. Verzoekers bewering *“Tevens ontvoeren Maobadi systematisch jonge mannen zoals verzoeker om hen te rekruteren”* noch zijn verwijzing naar *“verschillende internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties”* of het aan zijn verzoekschrift toegevoegd uittreksel uit een rapport, volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.6. Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat voor zover enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de Maoïsten, quod non, verzoeker niet aannemelijk maakt, indien nodig, zijn problemen niet te kunnen ontlopen door zich elders in Nepal te vestigen. Het volstaat immers niet louter te stellen dat *“Het is voor hem geen optie zich elders in Nepal te vestigen aangezien de Maobadi over heel het land verspreid zijn”* wanneer verzoekers problemen louter lokaal zijn. Bovendien kon hij veertien maanden ongestoord leven aan de Indiase zijde op de grens met Nepal.

3.7. Verzoekers algemene en theoretische beschouwingen over vluchtelingenrecht vermogen evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoeker weerlegt dan

ook geenszins afdoende de motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.8. Voor het overige staft verzoekers rijbewijs zijn voorgehouden identiteit en staft het attest van de vervoersmaatschappij verzoekers bewering als chauffeur te hebben gewerkt. Beide documenten bieden evenwel geen ondersteuning voor verzoekers aangehaalde asielrelaas.

3.9. Tot slot heeft de bewering uit het verzoekschrift al zou verzoekers oom naar de VS zijn gevlucht, geen uitstaans met verzoekers onderhavige asielaanvraag. Daarenboven wordt de verblijfsstatus van deze oom niet aangetoond.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de *“schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij voert geen specifieke elementen aan waaruit kan blijken dat hij voldoet aan artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Uit de objectieve informatie blijkt dat, indien de veiligheidssituatie in Nepal tijdens de burgeroorlog wisselend was en regionaal verschilde, er sinds 2006 in Nepal niet langer sprake is van een binnenlands gewapend conflict (zie *“Subject related briefing Nepal: De veiligheidssituatie in Nepal”*, 29.03.2010).

5. Tot slot merkt verweerder terecht op dat het beginsel van non refoulement niet dienstig wordt ingeroepen nu het enkel betrekking heeft op personen die als erkend vluchteling internationale bescherming genieten tegen het land van herkomst.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK